

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

השגחה פרטית בכניסה למיזון

אנו נמצאים בפתחם של ימי בין המצרים שבהם אנו מתעלים בצפיה לגלוי מלכות ה', ודוקא בימים אלו שאנו מבקשים יותר את קרבת ה' אפשר להגיע לדרגות געלות, כמו שדרשו בספרים הקדושים על הפסוק "כל רדפי-ה' השיגוה בין המצרים" - שבבין המצרים אפשר יותר להשיג קרבת ה'.

בגמרא דרשו מהפסוק ה' יסעדנו על ערש דווי, ששכינה למעלה מראשותיו של חלה - שפאשר אדם בנוע ושלל לפני ה' הוא זוכה לקרבת ה' - הגלות בלה הנה שפלות שמפני חטאנו אין אנחנו יכולים לעלות ולראות לפני ה', וזה מביא לנו הכנעה, וכאשר אנחנו חושבים על כך ומבקשים לשוב לה', זה חביב מאד לפניו יתברך, וזה עצמו מקרב את הגאולה.

ונביא פאן ספור נפלא:

לפני כשבעים אמי לא חשה בטוב, בתחלה חשבנו שזו חלשה שבאה בעקבות מאמץ, אבל אחרי יומים החלשה התגברה ואמי התקשתה לדבר ולנשם פראוי, הבנו שיש פאן משהו רציני יותר, בעקר חשנו שחלילה משהו לא תקין בראות של אמי שלאחרונה עברו בריתה בעקבות המחלה הנוראה,

לקח מהפרשה

למנף את הקשיים והנסיונות - כיצד?

שכט מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן" חז"ל מגלים לנו שהמעשה של פינחס עלה לו ביקור - הוא קבל בזיונות גדולים, אולם דוקא המעשה הגדול והבזיונות שבאו בעקבותיו זכו אתו להמשיך את ההנהגה {הגדולה}, כענין שאמרו חז"ל (זמא כב) "אין ממנין פרנס על הצבור אלא אם כן קפה של שרצים תלויה לו מאחוריו".

יש פאן יסוד עצום; לפעמים אדם עבר זמנים של קשי

ונסיונות בגשמיות

או ברוחניות, ועליו

לדעת שבאותו זמן

הוא במבטן אם הוא

יתמרמר חלילה או

שימליך את ה' על

הקשי, וכאשר אדם

מתנשא על ידי הנסיונות

הוא מתעלה לדרגות געלות

שבבלעדיהם לוקח שנים רבות להגיע

לאותם דרגות.

במשנה באבות מובא "עשרה דורות

מונח ועד אברהם... עד שבא אברהם

ונטל שחר פלם", אברהם אבינו זכה

לשחר של דורות שלמים בגלל שעמד

בנסיונות קשים מאד, כאשר אך בקשי

סיים עם נסיון אחד בא לו נסיון נוסף,

כמו שהתורה מאריכה לבאה היאך

אברהם אבינו עמד איתו באמונה בבורא

וזה מה שרומם אותו, כמו שאמר

פרשתנו פותחת במתן השלום שקבל פנחס בשכר שקנא לשם ה', הענקת מזלחה מבורא עולם על מעשה הגון זה דבר נדיר קצת, בודאי שכלנו מאמינים שהקדוש ברוך הוא משלם טוב לעושי מצוותיו ומעניש לעוברי מצוותיו, אבל לא תמיד אפשר לראות זאת בעין וגם לא תמיד התורה מתיחסת לנתינת השכר, אולם כאן התורה מדגישה מפרש "לכן אמר הגני נתן לו את בריתי שלום".

חז"ל מגלים לנו

שבשעת נסיון אדם

יכול לזכות לדברים

געלים שהוא לא

יכול לזכות להם

בזמנים רגילים, כענין

שדרשו בגמרא (חלין

פס) על הפסוק "תולה

ארץ על בלי מה - אין העולם

מתקים אלא במי שבולם עצמו

בשעת מריבה" אמנם בראיה שטחית

זה לא נראה מעשה גדול במיוחד בסך

הכל מדבר בשתיקה, אולם בשעת נסיון

השתיקה היא כרוכה במאמץ רב, והיא

שוה כל הון, היא עצמתית כל כך שהיא

מחזיקה את כל העולם.

איתא בגמרא (סנהדרין פב) והובא

ברש"י "לפי שהיו השבטים מבזים אותו,

הראיתם בן פוטי זה שפטם אבי אמו

עגלים לעבודת אלילים, והרג נשיא

לו ה' אחרי נסיון העקדה "ענתה ידעתי כי ירא אלקים אתה" -
ללמדנו שהנסיון בפעל מקנה לאדם שלמות.

בפרשה הקודמת חז"ל דורשים על הפסוק "ויקם בלעם בבקר
ויחבש את אתנו - שהשנאה מקלקלת את השורה שחבש הוא
בעצמו, אמר הקב"ה, רשע, כבר קדמך אברהם אביהם, שנאמר
וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו". יש כאן כביכול השואה
חיצונית בין מעשי בלעם הרשע למעשי אברהם אבינו, אולם חז"ל
מלמדים אתנו שההבדל ביניהם תהומי, אברהם אבינו המליך את
ה' בעקדה ועמד בנסיון עם כל העצמה של האמונה ואהבת ה'
שבערו בלבו, והיה עם עין במר בוכה ולב שמח, מאידך בלעם
לא עמד בנסיון ולמרות שה' אמר לו במפרש 'לא תלך עמהם'
הוא פן השכים ללכת עם כל ההתלהבות, כי הרצון שלו היה
כסף וכבוד והוא נטה אחרי מאוות לבו.

שלא נטעה לחשב, שהיה קל לאברהם אבינו לקום בבקר
ולחבש את האתון ולצאת במסירות נפש לעקד את בנו יחזו
שצפה לו מאה שנה, כי אם פן מה הנסיון, אלא בודאי שהיה
לו קשה, אולם הוא היה נאמן לבורא בכל מצב, וזה גם מה
שהאריכה הגמרא (ב"ב טו) בנאמנות של אברהם אבינו לה' בזמן
ששרה היתה מטלת לפניו ולא מצאה ארבע אמות לקוברו,
למרות שה' הבטיח לו את הארץ.

ובמשנה באבות נאמר "מה בן תלמידיו של אברהם אבינו
לתלמידיו של בלעם הרשע והשאלה נשאלת שהלא ההבדל
ברור? אלא שחז"ל מגלים לנו שזה דק מן הדק בעמק פנימיותו
של האדם, גם בלעם דבר כביכול דברי אמונה ואמר "לא אוכל
לעבר את פי ה' אלוקי", אולם בתוך לבו הוא לא היה נאמן ונסה
בכל דרך פן ללכת, מאידך על אברהם אבינו נאמר "ומצאת את
לבבו נאמן לפניך". והתנא במשנה מלמד אתנו לבחון את עצמנו
בכל עת, איך אנו זוכים להיות תלמידים של אברהם אבינו, עם
מדות טובות ועם נאמנות לבורא עולם בכל מצב ובבקר בזמן
של קשי ונסיון.

חז"ל אומרים (ערובין סה:) "אדם נפר בכיסו בכוסו ובכעסו"
המבחן הנו דוקא בזמן שאדם תכנן לצאת למקום פלשהו וברגע
האחרון מבקשים ממנו שישאר בבית, כי זקוקים לעזרה שלו.
פן! זה נראה דברים קטנים אבל זה בדייק המבחן.

במדד"ר (ויקרא לד) מובא "אלו היה ראובן יודע שהקדוש ברוך
הוא מכתוב עליו: וישמע ראובן ויצאלהו מידם, היה טוענו ומוליכו
אצל אביו... ועכשו אדם עשה מצוה מי כותבה, אליהו ומלך
המשיח, והקדוש ברוך הוא חותם על ידיהם, וגו'". נורא נוראות!
אם אנו יודעים כמה ה' מתפאר על כל התגברות שהוא מתגבר
על נסיונותיו, עד כמה ה' שמח כאשר הוא עוסק בתורה, כמה
ההתגברות על הכעס יקרה בעיני ה' וכמה שמירת עינים חביבה
לפני ה' - זה היה נתן לנו כחות לעשות דברים גדולים ונעלים.
לפעמים אדם ראה שהשני מצליח מאד ולפעמים ההצלחה

של השני הנה בדבר שאנו עצמנו מצפים לו זמן רב, וזה בדייק
הנסיון עם נשמח בטוב של השני או שנהיה חלילה צרי עין,
חז"ל מגלים לנו תגלית מהעולם הבא - כאשר אדם בא לבית
דין שואלים אותו המלכת את חברך בנחת? - האם נתת לשני
את המלכות? האם פרגנת לו להצליח?

בשעת הנסיון קשה מאד להסתכל בעין של עולם הבא ולשקל
נכון את הרווחים האמתיים והנצחיים, כנגד ההפסדים שאולי
נראים כעת נוצצים אבל הם רגעים וחולפים, ולפיכך ראוי לנו
לערוך חשבון נפש עם עצמנו עוד לפני הקשי, וכן בשעת הנסיון
לחשב "הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה".
הרב שטיינמן זצוק"ל שזכה לאריכות ימים מפלגת שגן תמיד
לסובבים אתו, "נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי מי שמוותר ומפסיד
ואדרבה הותר כלו רוח"

חז"ל מספרים על בתו של רבי עקיבא שהיתה צריכה להפטר
ביום חתנתה, ובזכות מעשה חסד שעשתה עם העני נצלו
חיייה. נתאר לעצמנו פלה שעסוקה בהכנות האחרונות לחתונה
בזמן הלחוצ והמרגש ביותר, וכעת מגיע עני ומבקש שתכין לו
אכל, אבל דוקא זה מה שעמד לה, לפעמים אדם ממחר מאד
ומישהו בדייק מבקש ממנו טובה, או שאדם רוצה להספיק
דבר מסים ומישהו בדייק מבקש לשוחח עמו ולפרק לפניו את
אשר בלבבו, ועלינו לדעת שלא אנו עושים חסד עם הנזקק,
אלא הוא עשה עמנו חסד.

וכן ידוע הספור של מו"ר פוסק הדור הגר"ש וואזנער זצוק"ל
שלא התקבל לשיבת יח"ל, אולם הוא לא נשבר ברוחו וישב
ללמוד עד שהרכבת תבא, ובסוף זכה להיות גדול הדור, כי לא
הכשרונות הם שמצמיחים את האדם אלא העמידה בקשיים
מתוך לב טהור לעבודת ה', ואף רבו המהר"ם שפירא זכה באותם
רגעים שהחליט לקבל את התלמיד הצעיר - שהיה נראה כלא
מצלח - לשים לעצמו שם ושארית בארץ הקדש אחרי החרבון
הנורא באירופה, ללמדנו שכאשר אדם עמד בנסיונות והוא עשה
את הבחירה הנכונה פרוץ ה', הוא זוכה לכל טוב.

אמרו בגמרא (ט"ז נה:) "אקמץא ובר קמץא חרוב ירושלים" -
שבגלל שהם לא עמדו בנסיון ורוח הנקמה בערה בהם, למרות
שזה היה נראה דבר קטן, בסוף זה גרם לחרבון הנורא שעד היום
אנו בגלות, ללמדנו שאדם מחליט בשעת הנסיון, אם לפל חלילה
לדיוטא תחתונה או לזכות לנצח נצחים בזה ובבא.

כמוכא במדרש על דוד מלכנו שנעשה רגל רביעי במרכבה
דוקא בזמן שאמר על שמעי בן גרא "ה' אמר לו קלל" - והמליך
את ה' על הבזיונות, וכן מובא בגמרא (ע"ז יח) "בכה רבי ואמר
יש קונה עולמו בשעה אחת".

ה' יזכנו לנצל את ההזדמנויות שמתגלגלות לפתחנו אם
זה בזיונות ואם זה נסיונות בבן אדם לחברו ובין אדם למקום
ולהתעלות על ידם.

בתפלה ותחנונים לפני השוכן במרומים, שיחוס על עם עמוסים, ויגאלנו גאלת עולמים בכלל ובפרט, ולא נשמע עוד צער ויזכר כלם לשוב לביתם בריאים ושלמים לעבודתו יתברך.

"הנני נתן לו את בריתי שלום" - שלום פרושו שלמות בזה ובבא, כענין שדוד מלכנו מבקש "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" - שכאשר נזכה לשבת בבית ה' ואף בתינו יהיו בתי מקדש מעט ונהיה דבוקים בה' בכל מעשה, אזי נזכה לחזות בנעם ה' בעולם הבא, שעקר ההנאה בה הנה בראיה, כמו שאמרו חז"ל צדיקים יושבים בראשיהם ונהנין מזיו השכינה, וזה היוד הקטנה שנכתבה בפרשתנו בשמו של פנחס הרומז לעולם הבא כמאמר חז"ל שהעולם הזה נברא באות ה' והעולם הבא באות י'.

אנו אומרים מדי שבת בברכת יוצר "ויום השביעי משבח ואומר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'" וכידוע שה'מזמור שיר' מסמל על מהותו וענינו של היום, ומהותה של השבת זה ההלל וההודאה לה' יתברך.

ועל כן תקנו אנשי כנסת הגדולה לומר 'נשמת' בשבת, שבו אנו מפרטים את רוב הטובות הנסים והנפלאות שהאל עושה עמנו, וכשאדם אכן צועד בדרך של ההודאה מתחזקת אצלו האמונה בבורא, ולבו מתמלא באהבת ה' ושמחה, שהם תכלית הכל ה' יזכרו לך.

בימים אלו ימי בין המצרים שאנו ממעטים בהם בשמחה, זה זמן להתבוננות וחשבון נפש על כך שבכל השנה אנו עצובים על דברים זוטרים במקום לשמח בטוב המרבה שה' מרעיף עלינו, כענין שאמרו בגמרא על בכית המרגלים "אתם בכיתם בכיה של חנם ואני אקבע לכם בכיה לדורות".

עקר הצער של החרבן אינו על העצים והאבנים כי מה שהיה כבר היה, ואדרבא חז"ל אומרים שזה חסד שה' שפך חמתו על עצים ואבנים אלא אנו מצרים על הדעת שהיתה ואיננה, כמאמר חז"ל "כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו" היות שבבית המקדש היו הכהנים מלמדים את העם הבאים דעת של קרבת ה' והפרת הטוב לבורא, ועל ידי כל היה החוטא שב בתשובה מאהבה, ובימים אלו עלינו להוסיף דעת של בית המקדש, ועל ידי כך נזכה לראות בבנינו במהרה.

בימים אלו יחד עם הצער אנו מתמלאים בצפייה לביאת המשיח, שילמדנו דעת ה' ולפיכך ממעטים באכילה, כי אנו מצפים לאכילה שנוזכה לאכל בסעודה הגדולה של שור הבר ודג הלויתן בסכת עורו של לויתן, וכן לאכילת הקרבנות שהיתה מלאה בדעת ה', כמו שאמרו חז"ל "כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים".

השנה עם כל המאצעות הקשים שעברו על כלל ישראל, ועדין לצערנו ישנם יהודים רבים שנתונים במצור, ראוי להתעורר - בפרט בימים אלו - להרבות

דואג לקנות בגדים טובים ומסדר את כל עניני המאכלים שיהיו ערבים והוא בודק את התזמורת וכן הלאה, כך והרבה יותר מכך עלינו להתכונן לעולם הבא - לטרקלין שנובא אליו אחרי שנים טובות וארכות.

בפרשתנו אנו רואים שיהושע זכה להמשיך את ההנהגה של משה רבנו ואמרו חז"ל שזכה לכה בשכר שהיה מסדר את הספסלים בבית המדרש דוקא השפלות שהיתה ליהושע ששמע בנאמנות את משה רבנו זכתה אתו להיות מנהיג ישראל יהושע מלשון שענה שהיה כך כשענה ומשה רבנו הוסיף לו את האות י' שמשמל לקטנות והכנעה ולפיכך העולם הבא נברא ביד היות שבכדי לזכות לעולם הבא עלינו להיות שפלים.

לערה חשבון נפש בכל יום מה עשינו בשביל העולם הבא? לבקש מהקדוש ברוך הוא שיתן לנו דעת של חיי נצח, שלא נחיה רק את העולם הזה וגם כאשר אין לאדם חשק להתפלל שיאמר זאת בבקשתו רבנו של עולם קשה לי להתפלל אני מרגיש יבש אבל בתוך לבי אני מבין שכל העולם הזה חולף ועובר ואני רוצה לקנות פאן קרבת ה' ולהיות בן העולם הבא, ותפלה זו חביבה מאד לפני ה' כענין מנחת עני ואין עני אלא בדעת.

עוד יש לבאר שהעולם הבא נברא ביד היות שהוא רחוק מדעת האדם זה נראה לו קטן ואינו מתכונן לכך פראוי, אולם עלינו להתבונן שכשם שאדם שמתכונן לחתונה או לכל מארע אחר הוא

שְׁהָרַב בְּעַצְמוֹ פָּתַח לָנוּ אֶת הַדִּלְתָּ וְקִבַּל אוֹתָנוּ בְּחֻבִּיבוּת וּבְמֵאוּדָר פָּנִים, כְּשֶׁכִּנְסוּנוּ שָׁאֵל אֶתְנוּ הָרַב 'אֵיךְ אֵנִי יְכוֹל לַעֲזֹר?' הַנְּחִיתִי אֶת הַקְּלָסְרִים עַל הַשֶּׁלְחָן וּפְרָצְתִי בְּכִי חֶסֶר מַעֲצוּרִים, כְּשֶׁנִּרְגַעְתִּי אִמְרַתִּי שָׁאֵנוּ מְחַכִּים שָׁנִים רַבּוֹת לִילְדִים וְהַרְוֵפָאִים לֹא נוֹתְנִים לָנוּ סִפּוּי, הָרַב עָנָה וְאָמַר; 'ה' לֹא חָיַב לָאֵף אֶחָד כְּלוּם, ה' לֹא חָיַב לְהַבִּיא בְּרִיאוֹת, וְלֹא חָיַב לְהַבִּיא פְּרֻנְסָה, וְגַם לֹא חָיַב לְהַבִּיא יְלָדִים, כֹּל מֵה שֶׁיֵּשׁ זֶה חֶסֶד עֲצוּם שֶׁל ה' בְּמִתְנַת חֲנָם' הָרַב קָם מִכִּסְאוֹ וְהִלֵּךְ בְּבֵית תּוֹךְ כְּדִי שֶׁהוּא אוֹמֵר בְּקוֹל 'רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם לֹא חָיַב כְּלוּם!'

שֶׁמֵּעֵנִי אֶת הַדְּבָרִים וּבֵאֵנוּ לְצֵאתָ, וְאָז הִגְרַשׁ"ז צוֹק"ל פָּנָה וְאָמַר, 'אֲמַנָּם ה' לֹא חָיַב אֲבָל מִי שֶׁעָשָׂה לְפָנִים מְשׁוּרַת הַדִּין בְּמֵה שֶׁהוּא לֹא חָיַב, גַּם ה' עָשָׂה עִמּוֹ בְּאוֹתָהּ מִדָּה, תַּעֲשׂוּ מֵה שֶׁאַתֶּם לֹא חָיִבִים וְתִרְאוּ נְסִים מֵעַל הַטֶּבַע.'

הָרַב סִיִּים אֶת דְּבָרָיו וְאָנוּ יִצְאָנוּ מִחֻזְקִים וּמֵעוֹדִים חֲשֹׁבֵנוּ יַחַד מֵה אֵנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת בְּמֵה שֶׁאֵנוּ לֹא מְחַיִּבִים, וְאָז הִתְנוּצֵץ בְּדַעְתִּי לְצֵאתָ מִדִּי שְׁבוּעַ לְחַלֵּק מְזוֹן וּשְׂתִיָּה בְּבֵתִי חוּלָיִם, כְּכֹר לְמַחֲרַת קִנִּיתִי דְּבָרֵי מְתִיקָה וְיִצְאָתִי לְהַתְנַדֵּב בְּבֵתִי חוּלָיִם בְּמֵאוּדָר פָּנִים וּבְמַלִּים שֶׁל חוּזֵק וְעִידוּדָה, הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁהַמַּלִּים שֶׁאֵנִי מְחַזְקֵת נּוֹסְכוֹת בִּי כּוֹחוֹת מְחַדְּשִׁים, הִישׁוּעָה לֹא בּוֹשֵׁשָׁה לְבוֹא; בְּרַחֲמֵי ה' הַמְרַבִּים, אַחֲרֵי שָׁנָה חֲבֵקְנוּ בּוֹ כְּכּוֹר וְאַחֲרָיו נוֹלְדוּ לָנוּ תְּאוֹמוֹת. כִּיּוֹם כְּשֶׁלוֹשִׁים שָׁנָה אַחֲרֵי אֵנִי זוֹכֵה לְהַתְנַדֵּב שְׁלוֹשָׁה יָמִים בְּשָׁבוּעַ בְּגֵד שֶׁלִּשְׁתִּי הַיְלָדִים שֶׁה' חָנַן אוֹתִי וְאֵנִי רוֹנֵה רַב נַחַת מֵהֶם וּמֵהַנְּכָדִים הַרְבִּים בּוֹ יְרַבּוּ.

תּוֹךְ כְּדִי שֶׁאֲמִי סִיִּמָּה לְסַפֵּר לִי אֶת הַסִּפּוּר הַמְרַגֵּשׁ נִגְשָׁה אֶתָּה אִשָּׁה לְאֲמִי וְשָׁאֵלָה אֶתָּה, 'בְּמֵה אֶפְשֵׁר לְכַבֵּד אוֹתָךְ בְּשִׂתִּיָּה חֲמָה אוֹ קֶרֶה בְּעוֹגוֹת אוֹ בְּשִׁקְדִים וְאֶגְזִיזִים?' אֲמִי אָמְרָה לֵה 'הַסִּפּוּר שֶׁלָּךְ נֶסֶךְ בִּי כּוֹחוֹת מְחַדְּשִׁים וְהֵם יְקָרִים בְּעֵינֵי יוֹתֵר מִהַמְזוֹן הַגִּשְׁמִי', אֶתָּה אִשָּׁה לֹא וְתִרְהַ וְהִגִּישָׁה לְאֲמִי כּוֹס תֵּה וְעוֹגִיוֹת בְּרִיאוֹת, וְאַחֲלָה הַרְבֵּה בְּרִיאוֹת.

הִיָּתָה לָנוּ בְּאוֹתָם רְגָעִים הַרְגָּשָׁה מִיְחָדָת שֶׁל הַשְּׁגָחָה פְּרֻטִית שֶׁה' שֶׁלַח שְׁלִיחָה בְּכִדִי לְחֻזֵק בְּאֲמוּנָה וּבְטַחָוִן שֶׁמֵּאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ לֹא יִבְצָר מְאוּמָה וְכֹן בְּכַח הַעֲצוּם שֶׁל קִבְלָה טוֹבָה וְעִשִׂיתִי חֶסֶד, בְּאוֹתָם רְגָעִים נִעְלִים קִבְלָנוּ עַל עֲצָמְנוּ לְהַתְחַזֵּק בְּדָבָר מְסֻיָּם וְהִיָּתָה לָנוּ הַרְגָּשָׁה שֶׁל הַתְּרוֹמָמוֹת כְּמוֹ בִּימֵי הַדִּיּוֹ, אַחֲרֵי זְמַן מֵה בָּצְעוּ לְאֲמִי אֶת הַצְּלוּם עִם הַבְּדִיקוֹת הַדְּרוֹשׁוֹת וְגָלוּ שֶׁהִיא סוֹבְלַת מִדְּלָקָת רְאוּת אֲבָל לֹא מִמְחָלוֹת חֲמוּרוֹת יוֹתֵר ב".ה.

שֶׁמְחַנּוּ מְאֹד וְהוֹדְנוּ לֵה' תּוֹךְ כְּדִי שֶׁאֵנוּ מְבַקְשִׁים שֶׁכָּל הַחוּלָאִים יַעֲבְרוּ מֵאֲמִי וּמִשָּׂאֵר כָּל חוּלֵי וּפְצוּעֵי יִשְׂרָאֵל אֶל שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָל אַחֲיֵינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַנִּתְנוּנִים בְּמִצָּר יִצְאוּ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, וְנוֹכַח בְּקִרְוֵב מִמֶּשׁ לְרְאוּת אֶת הַשְּׁגָחַת ה' עֲלֵינוּ וְלִשְׁמֹחַ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם בְּגִאֲלָה הַשְּׁלֵמָה בְּמֵהָרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְשִׁיָּה גַם בְּפָנֵי עֲצָמוֹ שֶׁה' בְּרַב רַחֲמָיו סִדֵּר שֶׁיִּגְלוּ אֶת הַמְּחָלָה בְּזְמַן בְּטָרָם שְׂתַתְּפִשׁט וְחִלְלָה יִהְיֶה מֵאַחֵר מִדִּי].

וְכֹךְ בְּיוֹם רֵאשׁוֹן פְּרֻשַׁת בְּלֶק פָּנִינוּ לְצְלוּם שֶׁל הַחֻזָּה שֶׁם גָּלוּ שִׁישׁ כְּמֵה דְבָרִים בְּעֵינֵינוּ, וּבְיוֹם שֶׁנִּי אַחֲרֵי הַתִּינְעָצוּת עִם הָאוֹנְקוֹלוֹג הִפְנוּ אֶת אֲמִי לְמִיוֹן לְשֵׁם בְּצוּעַ בְּדִיקַת סִי טִי וּבְדִיקוֹת נּוֹסְפוֹת מֵעֵמִיקוֹת יוֹתֵה, נִצְלַתִּי אֶת הַזְּכוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁל כְּבוֹד אֵם שֶׁהַתְּגַלְגָּלָה לִידִי, וּמִיָּד אִמְרַתִּי לְאֲמִי שֶׁאֲשַׁמַּח לְהַתְּלוּת אֵלֶיָּה לְבֵית הַחוּלָיִם, מְצָאֵתִי מְחֻלִּף שִׁיּוּצֵיא אֶת יְלָדֵי הַקְּטָנִים מֵהַלְמוּדִים וְיִצְאָתִי לְבֵית חוּלָיִם הַדְּסָה עֵין כְּרָם בִּירוּשָׁלַיִם.

כְּמִיוֹן לְקַח זְמַן עַד שֶׁהֵעֲנִינִים הַתְּקַדְמוֹ וְהַמְּתָנוּ עַל הַסִּפְסָלִים מְחוּץ לְמִיוֹן, הִיָּה קִשָּׁה לִי לְרְאוּת אֶת אֲמִי מִתִּינְסַרַת עִם שְׁעוֹל כְּבֵד וְקִצֵּר וְשִׁימָה קָל וְקִנִּיתִי שֶׁהֵעֲנִינִים יִתְקַדְמוֹ בְּמֵהִירוֹת, בְּאוֹתוֹ לִלְהָ בְּקִשִּׁי וְשִׁנִּיתִי וְכֹךְ בְּלִי שֶׁאֲרַצֶּה נִרְדַּמְתִּי בִישִׁיבָה עַל הַסִּפְסָל בְּמִיוֹן לְצָדָה שֶׁל אֲמִי.

כְּשֶׁהַתְּעוֹרְרַתִּי אָמְרָה לִי אֲמִי 'הִיָּה לִי כְּעַת חוּזֵק עֲצוּם בְּאֲמוּנָה וּבְטַחָוִן' - אֲמִי שֶׁקָּדַם לְכֹן הִיָּה קִשָּׁה לֵה עִם כָּל מְאֲמֵץ עֲמָדָה וְסַפְרָה לִי בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת, הַבְּנִיתִי שֶׁהַסִּפּוּר נּוֹסֵךְ בֵּה כּוֹחוֹת וְשִׁמְתִי אֲזִנִּי כְּאֶפְרָכֶסֶת לְשִׁמְעַ מֵהַסִּפּוּר וְהַחוּזֵק הַגְּדוֹל שֶׁהִיא קִבְלָה בְּכִנִּיסָה לְמִיוֹן - 'בְּזְמַן שֶׁנִּרְדַּמְתָּ עַל הַכִּסֵּא עֲבָרָה כְּאֹן אִשָּׁה עִם עֲגָלָה עֲמוּסָה כָּל טוֹב בְּאֶכָּל שְׂתִיָּה וּמִגְדַּנּוֹת לְמִינֵיהֶם וְחֻלְקָה לְכָל הַחוּלָיִם וּמִלֵּוִיָּהֶם בְּמֵאוּדָר פָּנִים, הַסִּתְפַּלְתִּי עֲלֶיָּה וְנִפְעַמְתִּי מִמַּעֲשֵׂי הַחֶסֶד שֶׁלָּה, וְאָז שֶׁמְעַתִּי אֶתָּה מְסַפְרַת לְכִמָּה נְשִׁים אֶת סַפּוּרָה הַמְרַגֵּשׁ וְכֵה הִיוּ דְבָרֶיָּה!'

'הַמְּתָנִיתִי שָׁנִים רַבּוֹת לִילְדִים, כָּל שָׁנָה הִיָּתָה שֶׁל מְאוֹת יָמִים וְכָל יוֹם שֶׁל עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שְׁעוֹת וְכָל שְׁעָה שֶׁל שְׁשִׁים דִּקּוֹת, כָּל הַזְּמַן צְפִיתִי לִישׁוּעָה עִשִׂיתִי הַשְּׂתַדְּלוֹת וְהַתְּרוּצְצָתִי בְּבֵתִי רְפוּאָה בְּאַרְץ וּבְחוּ"ל, אוֹלָם לְמַרְבֵּה הַאֲכֻזָּבָה שׁוּם דְּבָר לֹא הוֹעִיל, לִילָה אֶחָד בְּשָׁעָה מְאַחֲרַת מְאֹד הַרְגַּשְׁתִּי שֶׁאֵנִי לֹא מְצֻלְחָה לְהַרְדֵּם, לְבִי אָמַר לִי שֶׁאֵנִי חִיבַת לְקוּם וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשָׂה, לְקַחְתִּי שְׁלוֹשָׁה קְלָסְרִים עִבִים עִם כָּל הַמְּסַמְכִים הַרְפוּאִיִּים וְיִצְאָתִי יַחַד עִם בְּעֵלִי.

בְּחוּץ יְרֵדוּ גִשְׁמֵי זְלַעְפוֹת בְּעֵלִי עֲצַר מוֹנִית וּבִקְשָׁנוּ מֵהַנְּהַג שִׁיִּקַּח אֶתְנוּ לְרַב, הַנְּהַג שֶׁלֹּא הִיָּה שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמְצוּוֹת הַתְּפִלָּא וְשָׁאֵל 'לְאִיזוֹ כְּתָבַת אֶתֶם צְרִיכִים?' אָמְרָנוּ לוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים כְּתָבַת וְאָנוּ וְקוֹקִים בְּדַחִיפוֹת לְסוּעַ לְרַב, הַנְּהַג חֲשֵׁב כְּמֵה רְגָעִים וְאָז אָמַר 'יֵשׁ רַב שֶׁאֵנִי לוֹקַח אֵלָיו יְהוּדִים רַבִּים מִהַאַרְץ וּמִנְתַּב"ג קוֹרְאִים לוֹ הָרַב שֶׁלְמָה זְלָמָן אוֹיִרְבַּאך' שֶׁמְחַנּוּ מְאֹד וְאֲמְרָנוּ לוֹ שִׁיִּקַּח אֶתְנוּ אֵלָיו, לְפָנֵי שֶׁהַנְּהַג יִצָּא לְדָרָךְ הוּא אָמַר 'אֵנִי מְקוּהָ שֶׁאֶפְשֵׁר לְהַכְּנִס אֵלָיו בְּשְׁעוֹת כְּאֵלוֹ, הַסִּתְפַּלְתִּי עַל הַשְּׁעוֹן שֶׁהִרְאָה עַל הַשְּׁעָה שֶׁלֹּשׁ לְפָנֹת בְּקֹר וְהַתְּפַלְלִיתִי לֵה' שֶׁתְּהִיָּה לָנוּ סִיעָתָא דְשְׁמִיא.

כְּשֶׁהִגַּעְנוּ לְבֵיתוֹ שֶׁל הַגְּרַשׁ"ז בְּשִׁכּוּנַת שְׁעָרֵי חֶסֶד בִּירוּשָׁלַיִם רְאִינוּ מֵהַחֲלוֹן שֶׁהַסֵּלוֹן מוּאָה, הַקְּשָׁנוּ קְלוֹת עַל הַדִּלְתָּ וְזָכִינוּ